

<https://reportermagazin.cz/a/pgMDU/kdyz-muzeme-tak-pomuzeme-maly-zazrak-na-male-strane>

Když můžeme, tak pomůžeme. Malý zázrak na Malé Straně

image:

https://reportermagazin.cz/img/5827727b9c400bea3a1612e4/50/50?_sig=v1p3pyXCQihjHpD_917OKy0fl_g7rsvPJSpT_UWsRgU

Marek Šálek

22 / 05 / 2019

Není mnoho míst na světě, kterým turistický ruch dává tak zabrat jako Malé Straně. I tady však bydlí lidé, kteří na svoji čtvrť nedají dopustit. A i tady se rodí příběhy, které připomínají, že dobré sousedství se dá pěstovat všude. Hlavní roli v něm hrají ženy z Kampy a tři generace Pavlišových – zahradníků z Vojanových sadů.

„Dohlídni taky na ten kurt, aby byl připravenej – už volali, že si chtějí zahrát,“ houkne Jindřich Pavliš na jednoho ze svých podřízených. Do Vojanových sadů vedou okna z ministerstva financí, a právě této instituci patří tenisový kurt v rohu u zdi. „Teď už to moc nevyužívají, ale z tátova vyprávění vím, že když byl ministrem Klaus, hrálo se tu každou chvíli,“ vzpomíná osmačtyřicetiletý Pavliš.

https://reportermagazin.cz/img/5ce55bf1e4b01176f02f8574/830/350?_sig=Q0U3-LmEnsvSZdVs-PW5j6feujrcNn9Mo0vHHh0sxA

Oáza uprostřed Prahy. K zázemí zahradnické firmy Vojanovy sady patří vedle miniaturní kanceláře i malý skleník.

Rozlehlá zahrada za zdí kousek od Karlova mostu patří k nejskrytějším pokladům Malé Strany. Anglický park s jezírkem, ovocným sadem, kašnou, květinovými záhonky, vyhlídkovou terasou, růžovými pergolami, třemi kaplemi, pítkem, toaletami a skleníkem tvoří oázu uprostřed města, kolem které je snadné projít bez povšimnutí: vedou do ní vrata (z ulice U Lužického semináře), která se na noc zamykají.

Komunisty neměl rád

O Vojanovy sady – stejně jako o Valdštejnskou a Františkánskou zahradu, Kampu, Střelecký ostrov a velkou část Petřína – se stará firma Vojanovy sady, kterou má na povel už třetí generace Pavlišových. „Táta se k tomu dostal v roce 1979 jako zaměstnanec komunálního podniku Sady, lesy, zahradnictví. Bylo to tady dost zbědované, tak se to snažil dát dohromady. Navíc kolem sebe soustředil na svou dobu neobvyklé společenství umělců, hendikepovaných lidí, disidentů,“ vypráví Jindřich Pavliš.

image:

https://reportermagazin.cz/img/5ce55bcde4b01176f02f851c/830/350?_sig=KyNqYjIPve06-9i4D2FUEgyFCIHxJkGmie_iBYjETdE

Nápis zní: Stromům, sadům a parkům vrchu Petřína a Malé Strany zasvětil mezi lety 1980 – 2011 svůj tvůrčí život pan Jindřich Pavliš. Důsledný malostranský a jihočeský patriot, kavalír k ženám, který na vrch Petřína navracel koroptve, zajíce, divoké králíky i roháče velikého.

Jedním z režimem pronásledovaných lidí, které „starej Pavliš“ vzal pod svá křídla, byl cestovatel Jiří Hanzelka. „Táta byl ze živnostenské rodiny, děda byl puškař. Komunisty neměl rád, i proto zaměstnával lidi, kteří s režimem nevycházeli. Ti byli tátovi vděční, že jim poskytl útočiště – režim je naháněl, ale přitom museli mít v obcance razítko,“ přibližuje Jindřich Pavliš. „Nejvíce si pamatuju na všechny ty dlouhovlasé kluky, pro mě to byli starší bráchové. Hodně mluvili o umění, o filozofii, mě to připadalo tajemný a dobrodružný.“

[image:](#)

https://reportermagazin.cz/img/5ce55c54e4b01176f02f8644/830/350?_sig=847jllsp7aN_TP-wp59E8sttM8537jiQIAiamEuRB_c

Vojanovy sady.

Po roce 1990 založil Jindřich Pavliš starší eseróčko a zvítězil v konkursu Prahy 1 na péči o zeleň, o kterou se staral i předtím. K příležitostným pololegálním výstavám a koncertům, které ve Vojanových sadech spolupřádal před rokem 1989, přidával další akce

– například Slavnosti petřínské pálenky. „Táta páčil calvados z petřínského ovoce už předtím, ale po revoluci to získalo oficiální punc. Stala se z toho hezká sousedská veselice, na kterou rádi chodili Malostranáci všeho druhu.“

Jsou pro každou špatnost

Jindřich Pavliš starší zemřel po tragické nehodě – porazilo ho auto – v šestašedesáti letech v roce 2011. Po jeho smrti převzal firmu právě jeho syn, rovněž Jindřich. „Dělal jsem tehdy na lesnických projektech skoro po celé zeměkouli, hlavně v Africe. A upřímně řečeno, už se mi nechtělo tolik courat. Navíc jsem si vůbec neuměl představit, že bych firmu, kterou táta za ty roky vybudoval, rozpustil nebo ji předal někomu cizímu,“ vysvětluje absolvent Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy univerzity v Brně a vysokoškolský pedagog, který dnes firmu vede s pomocí šestadvacetiletého syna – dalšího Jindřicha, lesáka a zahradníka z rodu Pavlišů.

[image:](#)

https://reportermagazin.cz/img/5ce4fbf6e4b01176f02f7956/830/350?_sig=gyvgMeyemWu6Wac-49UfVVGsiqmpCR7cr4wtYMfsRLUU

Tříkrát Jindřich Pavliš. Pamětní deska upomíná na zakladatele zahradnictví Vojanovy sady, vlevo jeho syn a vpravo vnuk – všichni Jindřichové.

Docent Pavliš pokračuje nejen v péči o padesát hektarů pražské zeleně, ale i v tradici, kterou razil jeho otec. „Táta vždycky považoval za samozřejmé vyjít vstříc místním lidem, když potřebovali pomoc s něčím, co nemohli sami zvládnout, nebo si s tím nevěděli rady. Oni nemůžou – ať je to třeba stářím, nebo nemají potřebnou techniku. A my můžeme. Tak proč bychom jim nepomohli, když jsou to sousedi. Přejde mi to normální,“ říká Jindřich Pavliš.

A právě za tuhle „normálnost“ byla firma Vojanovy sady nominována na Cenu Via Bona, která vyzdvihuje „ty, kteří pomáhají druhým“ (*podrobnosti [zde](#)*). O tuto poctu se postaraly ženy z Komunitního centra Kampa, kteří mají se zahradníky z Vojanových sadů dlouholetou zkušenost. „Kdykoliv je potřeba, můžeme se na ně obrátit, je to jako na vesnici.

Posekaj nám trávu, prořežou větve, shrabaj listí, odvezou to,“ říká Alena Kopecká, která na Malé Straně žije už téměř půl století. „U Werichovy vily stojí památný platan, kolem kterého byl ušlapaný mlat, takže začínal chřadnout. Vojanky nám pomohly domluvit se s radnicí a instalovat kolem stromu plot,“ přidává další příklad výpomoci.

[image:](https://reportermagazin.cz/img/5ce5640be4b01176f02f8c93/830/350?_sig=1NSavryHOP2UdNiKUTEymiFQO629mkfAqNVieZoEYaE)

https://reportermagazin.cz/img/5ce5640be4b01176f02f8c93/830/350?_sig=1NSavryHOP2UdNiKUTEymiFQO629mkfAqNVieZoEYaE

Ženy z Kamy. Alena Kopecká a Barbara Šabachová, matka a dcera, které se zasloužily o nominaci zahradnické firmy Vojanovy sady na Cenu Via Bona.

Barbora Šabachová je dcera paní Kopecké a matka sedmiletých dvojčat. „V zahradě mateřského centra máme záhonky, s těmi nám Vojanky taky pomohly. Nebo se nám povedlo postavit saunu, teď budeme potřebovat vyrovnat svah, navézt hlínu, nějak pěkně to osázet – a už jsme se domluvili, že nám s tím zase pomůžou. Máme od nich i dříví na oheň, dá se s nimi domluvit na čemkoliv. Jsou pro každou špatnost!“ směje se šéfka Komunitního centra Kampa.

Bez faktury, za dobré slovo

Spolupráce mezi firmou Vojanovy sady a ženami z Kamy se odehrává formou nepeněžního plnění. „Necháme si od nich podepsat dárcovskou smlouvu, něco si za to odpočítáme z daní. Jsou to většinou drobnosti, za které by se ani nevyplatilo vystavit fakturu,“ říká Jindřich Pavliš a vyjmenovává některé z těchto „drobností“: „Prostříhat bezinku, postříkat zimozráz proti zavíječi, vyplít trávu mezi dlažebními kostkami, nechat lidi odhodit něco do našeho kontejneru... Když to nepřesahuje únosnou míru, zvládnou to naši lidi za dobré slovo.“ Vojanovy sady pomáhají – ať už finančně či materiálně – i s organizací zdejších sešlostí jako je zabijačka, mikulášská, čarodějnice, masopust či Malostranský candrbál.

image:

https://reportermagazin.cz/img/5ce56416e4b01176f02f8cc1/830/350?_sig=DN8qsR2YviVVQshKN31wZ9yq8I84a_-c4wSQGQB3-VE

Komunitní centrum Kampa (v pozadí) se nachází mezi Čertovkou a Sovovými mlýny. Někdejší Salla Terrena sloužila za totality jako plynárenské zařízení, dnes se zde konají výstavy, besedy, promítání, koncerty.

Vypadá to tedy, že kouzlo života na Malé Straně přetrvává, i když to někdy zdejší obyvatelé stojí hodně úsilí a nervů. „Nic proti turismu, ten tu byl a bude. Někdy je ale toho podbízení už moc. V Čertovce, kde se dřív třely ryby a hnízdily labutě, jezdí nepřetržitě celý rok motorové lodě. A když si doma otevřu okna, musím poslouchat pořád stejné hlášky z amplionu,“ přibližuje Alena Kopecká odvrácenou tvář turistického průmyslu. „Zdejší usedlíci se cítí jako ohrožený druh, proto drží pohromadě. To se mi líbí, je dobře, když se lidi znají,“ říká Jindřich Pavliš a dodává: „Vím, že kdyby nás jako firmu někdo ohrožoval, můžu se na Malostráňáky spolehnout. Že třeba svolají demonstraci, kdyby šlo do tuhého.“

Rozsáhlou fotogalerii si můžete prohlédnout [zde](#).

Výsledky 22. ročníku Ceny Via Bona najdete [zde](#).

[Galerie \(15\)](#) [Diskuze](#) [Sdílet](#)

Read more at <https://reportermagazin.cz/a/pgMDU/kdyz-muzeme-tak-pomuzeme-maly-zazrak-na-male-strane#7O6sF8ZH7wqjG9cO.99>

